الحاج خلیل الله ناظم باختری
همبورگ ـ جـــرمنی

صلاح طبیعت

ای کاش اگـــر بنـــای زمین و زمان نبود در آزمـــونِ چـــرخ فلک این جهان نبود
آدم نـــــبود و حکمـــت تکـــثیر آدمـــــی آمـــد و رفـت و قـــافـــله و کاروان نبود
انسان نـبود و فلسفهٔ شـــــاه و یـا گـــــدا ظـلم و ســتم بـــه مـردم بی خانمان نبود
طفلی نبود و فصل جـوانی و عیش و نوش پـــیری نـــبود و درد کـــمر بـی گمان نبود
بیـــمار بـــی بضاعـــت و تکلیف دمـــبدم فـــکر دوا و داکتر و تـــــرس جان نبود
قـوم و زبـان و سـرخ و سپید و سیاه و سبز خشم و نفـاق عـــالـــــم هستی عیان نبود
مـــــا و شما و فتنهٔ تـــــوفـــیرِ این و آن خصم و عـدوی جـانِ من و دیگران نبود
ظالـم نبـود و رســمِ شقاوت درین جهان مظلوم نـــبود و نـــالـــه و آه و فغان نبود
دردِ فـــــراق و سلسلهٔ مرگ و زندگی قتل و قتال و مـردن پـــیر و جـوان نبود
عـاشق نـبود و سـوز دل و عشـــقِ آتشین معشوق و بی وفـــائی و نـــاز بتـان نبود
در بین دوسـتان و عـزیـزان و اقـربـــان دیـدم کـــه مهر و اُلفت خُـرد و کلان نبود
رنگ رنگ زندگانی و صد لیل و صد نهار یک سو بهـار تازه و یک سو خزان نبود
دزد وعسس شـریک هـم اند و درین میـان دیـــدی کـه در صلاح طبیعت امان نبود

«**ناظـــم**» سخن به محضرِ ارباب معرفت
کـــــردم بـــیان و مغـــفرتِ امتحان نبود